

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 349/21
22.7.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ул. ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Сњежана Д.Пећанац, адвокат из Смедерева, ул.Омладинска бр.2, против туженог ББ из ..., ул. ..., ради издржавања, одлучујући о жалби тужиље, изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П2 561/20 од 22.03.2021. године, у седници одржаној дана 22.7.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П2 561/20 од 22.03.2021. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом **првим изреке** одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА из ..., ЈМБГ ... којим је тражила да се обавезе тужени ББ из ..., ЈМБГ ... да на име издржавања тужиље АА из ... као своје мајке плаћа месечно износ од по 20.000,00 динара почев од 09.05.2019. године као дана подношења тужбе и убудуће, док за то постоје законски услови и то сваког 1-ог до 5-ог у месецу за текући месец под претњом принудног извршења. Ставом **другим изреке** одређено је да свака страна сноси трошкове поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужиља побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погршене примене материјалног права.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 49/13-одлука УС, 74/13-одлука УС, 55/14, 87/18 и 18/20) а у вези члана 202 Породичног закона (“Службени гласник РС” бр. 18/2005, 72/2011-други закон и 6/2015), Апелациони суд је закључио да је жалба тужиље неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредбама парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити битном повредом одредаба парничног поступка из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју неосновано указује жалба тужиље. Наиме, изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, у изреци је дато довољно разлога о свим битним чињеницама које су у складу са утврђеним чињеничним стањем.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља и тужени су мајка и син који живе на истом плацу али у одвојеним кућама, односно одвојеним економским домаћинствима. Тужиља је прималац породичне пензије коју је наследила иза смрти свог супруга у месечном износу од 7.890,94 динара увећаној за 394,55 динара, такође је власник катастарских парцели уписаних у листу непокретности бр. ... КО ..., укупне површине 2 ха 50 ари и 74 м², од којих се на једној налази породична зграда на којој је уписана као држалац све са обимом удела 1/1. Наведену непокретну имовину наследила је иза смрти свог пок.мужа будући да су се учесници оставинске расправе (деца тужиље) одрекли својих наследних делова у њену корист. Тужиља је у својству закупадвца закључила са туженим у својству закупца уговор о закупу којим му је дала у закуп део кат. парц. чији је власник и које тужени обрађује са обавезом плаћања закупнине тужиљи у износу од 100 евра по хектару годишње. Тужиља не убира приходе са овог земљишта које тужени обрађује, али тужиљи припадају приходи које остварује обрађивањем убирањем са винограда у површини од 30 ари и продајом грожђа са њега, у погледу чега јој помаже без накнаде комшија ВВ. Тужени живи у заједничком домаћинству са супругом која је незапослена и бабом по оцу која има 94 године и исте издржава. Такође има и ћерку из предходног брака која се налази на редовном школовању у ..., коју издржава на тај начин што јој месечно шаље 5-6.000,00 динара. Приходи туженог су оптерећени и кредитним задужењима у износу од 1.400.000,00 динара. Тужиља је дана 8.10.2018.године поднела предлог за извршење против туженог на основу правноснажне пресуде Основног суда у Смедереву П 1161/13 од 3.11.2015.године ради предаје непокретности. Међутим, тужиља је наведени уговор о закупу земљишта потписала након доношења пресуде, на период од 6 година, чији су предмет и непокретности у односу на које је утврђена обавеза туженог да их преда у државину тужиљи.

Првостепени суд је ценећи могућности туженог као дужника издржавања закључио да би обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиље било у несразмерни са његовим обавезама, приходима и економским приликама. Ово имајући у виду да је тужени незапослен, да приходе остварује од обрађивања земље, од којих прихода осим себе издржава и супругу која је такође незапослена и бабу по оцу која је без прихода и са којима живи у истом породичном домаћинству и има обавезу издржавања своје ћерке из предходног брака која се налази на редовном школовању те

је обавеза туженог да доприноси издржавању свог детета приоритет у односу на обавезу туженог да евентуално издржава тужену као родитеља. Приходи туженог су поред наведених обавеза издржавања других лица оптерећени и кредитним задужењем у износу од 1.400.000,00 динара које само по себи не би представљало оправдану околност, али у складу са осталим утврђеним околностима по оцени првостепеног суда, то је помоћни критеријум који указује на смањене могућности туженог као дужника издржавања да доприноси издржавању тужиље као мајке. С друге страна тужиља поседује имовину из које може да оствари приходе и средства за потребе сопственог издржавања, па је на основу одредби члана 156 и 160 Породичног закона првостепени суд оценио да нису испуњени услови из наведених законских одредби да се тужени обавезе да доприноси издржавању тужиље и одбио тужбени захтев тужиље као неоснован.

Првостепена одлука је правилна и на закону заснована, а за своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Чланом 156 став 1 Породичног закона (“ Службени гласник РС” број 18/2005,72/11- други закон и 6/2015) прописано је да родитељ који је неспособан за рад и нема довољно средстава за издржавање има право на издржавање од пунолетног детета или од другог сродника у правој нисходној линији односно од малолетног детета који стиче зараду или има приход од имовине сразмерно његовим могућностима. Ставом 2 истог члана прописано је да нема право на издржавање родитеља ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за дете односно другог крвног сродника.

Чланом 160 Породичног закона одређени су критеријуми које треба узети у обзир приликом доношења одлуке о одређивању издржавања, те је тако прописано да је потребно издржавање одредити полазећи од потреба повериоца издржавања које зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања и од могућности дужника издржавања које зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине и личних потреба, обавезе да издржава друга лица, као и других околности од значаја за досуђење издржавања.

Дакле, дужност деце да издржавају своје родитеље настаје ако су кумулативно остварене претпоставке - да су родитељи неспособни за рад и да немају довољно средстава за издржавање, или их не могу остварити из своје имовине, а сразмерно могућностима детета. С тим у вези тачни су жалбени наводи тужиље да је старије доби и да јој је ограничена могућност стицања средстава радом, али код утврђеног да тужиља прима утврђен месечни износ на име пензије, да је тужиља власник непокретне имовине укупне површине 2 ха 50 ари и 74 м² КО ..., у вези које по закљученом уговору има уговорену закупнину од 100 евра по хектару, дакле 250 евра месечно, и која свакако представља остварив извог прихода, а да са дела своје кат.парцеле убира плодове, грожђе које продаје и остварује приход од истог, те у таквој ситуацији није испуњен један од кумулативно прописаних услова из чл. 156 став 1 Породичног закона да тужиља оствари право на издржавање од туженог. Са друге стране правилно је

првостепени суд закључио да би обавезивање туженог да доприноси издржавању тужиље било у несразмерни са његовим обавезама, приходима и економским приликама.

Без значаја у овом поступку су наводи у жалби да је тужени узурпирао непокретну имовину тужиље, а с обзиром на чињеницу да је донета правноснажна пресуда Основног суда у Смедереву П 1161/13 од 3.11.2015. године према којој је тужени дужан да тужиљи преда у државину непокретну имовину, која представља извршни наслов за остваривање свог права.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиље, али је закључио да су без утицаја на законитост и правилност првостепене пресуде, то их није посебно образлагао, сходно овлашћењу из члана 396 ЗПП.

Са свега наведеног, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП у вези члана 202 Породичног закона, одлучено је као у изреци ове другостепене одлуке.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић